

2. ČÍSLO

NAVLENE

TAJEMSTVÍ V MNOŽNÉM ČÍSLE

EXKLUZIVNÍ
DENÍKY ZE
SALCBURGU!

DOPPLER JE
EXPERT VE
VOLEJBALE!

DĚSIVÁ NOČNÍ
MŮRA SE STÁVÁ
REALITOU!

OBSAH:

To tajemství, ta tajemství...	4
Deníky Salzburg	5
Dopplerova smeč	8
Krev, nebo slzy?	9
Doppler čte	11

TO TAJEMSTVÍ, TA TAJEMSTVÍ...

Milí čtenáři tohoto časopisu!

Uplynul čtvrtrok, a tak přicházíme s dalším číslem Na vlně, který nese trochu podzimmě mysticky laděný název „Tajemství v množném čísle“.

Tajemství, která v tomto čísle odhalíte, rozhodně nebudou ochuzena o reportáže z dění a události posledních měsíců na našem gymnáziu, ale nepřijdete ani o tradiční rubriky, které nám odhalí tajemství našich domácích knihovniček.

Naši redaktoři s vámi absolvovali cestu do Salzburgu, přináší zprávy o průběhu Dopplerovy smeče, ale také zmapovali, co nás na GCHD čeká v nejbližších týdnech.

A to je všechno? Nebo skrývá náš časopis ještě něco navíc? No to je přece tajemství, které už musíte zjistit sami.

Příjemné čtení přeje za celou redakci
Denisa Michálková

DENÍKY SALCBURG

Neděle, 17.9. pozdní večer

Moje prokrastinace se stává čím dál horší. Přestože mě táta nakonec přesvědčil, abych šla do kostela ráno (místo večer), abych si potom mohla v klidu zabalit, pořád to odkládám. Asi bych to ale už měla udělat. Zabalit si a jít si brzy lehnout, protože zítra vstávám o necelou hodinu dřív než obvykle. Pořád si myslím, že pokud mám napsaný seznam věcí, které si chci vzít, bude balení velmi rychlé.

Jinak se do Salcburku moc těším. Jak na město, tak na zbytek našeho týmu – na Judith, Rim a Isabell. Na prezentaci našeho projektu se těším už o poznání méně. Doufám, že se Pátě podařil nějaký výstup, ale myslím, že jí holky ještě dluží dva výpočty... fakt nevím, kdy to budeme dokončovat. Máme spočítat, jestli mohl Indiana Jones v ledničce přežít atomový výbuch. Zajímalo by mě, co si ostatní týmy – ... tak nic, ani větu mě naši dopsat nenechají. Vypadá to, že si musím opravdu jít zabalit. :-)

Pondělí, 18.9. večer

Dnešek byl dvakrát. Jinak si to nedokážu vysvětlit, protože tolik věcí se za jeden den stihnout nedá. Že to bude zajímavý den, to mě napadlo už ráno. Všichni jsme kupodivu dorazili včas na sraz a už netrpělivě vyhlíželi autobus. Ale ten nikde. Tak jsme tam tak postávali a čekali. Přijela k nám nějaká dodávka s potiskem nějakého piva. Někteří dokonce rozeznali název: Král Šumavy. Přestali jsme si jí všímat, protože ta má jistě namířeno se zásobami do některé z místních restaurací, že? Jaké však bylo naše překvapení, když jsme zjistili, že dodávka je ve skutečnosti náš minibus.

Jízdu Králem Šumavy jsme si užívali. Tedy – částečně. Částečně jsme taky dodělávali naše prezentace. Sice na to budeme mít ještě zítra hodinu, ale to by nikdo z nás nestíhal. Ačkoliv pár odvážlivců, kteří to nechávají na zítřek, se našlo. Ale ti mají na rozdíl od nás alespoň hotové všechny výpočty...

V plánu bylo, že se po příjezdu půjdeme podívat do Haus der Natur. My, kteří jsme tam už byli, jsme nakonec skončili v části s různými fyzikálními hračkami. Pak nám to však nedalo a šli jsme si znovu projít celou expozici. Stálo to za to. Dokonce se nám povedlo zahlédnout i chobotnici (nebo spíš její chapadlo), schovávající se za korálem.

Hotel, ve kterém bydlíme, vypadá celkem dobře. Co mně na něm zatím vadí asi nejvíc, jsou strašně těžké dveře pokojů, se kterými když někdo práskne, tak to musí slyšet všichni včetně recepční (máme pokoje ve třetím patře). A to je další zvláštností hotelu. Ve výtahu chybí tlačítko druhého patra. Ne, že by mi to nějak zvlášť vadilo, ale pořád se nemůžu zbavit dojmu, že to druhé patro zapomněli postavit...

Dnešní volný večer záhy dostal konkrétní podobu. Sedíme na pokoji a doděláváme prezentaci. Tedy – Páťa dodělává prezentaci a já zkusím dopočítat tlak působící na ledničku. A ještě rychlost, jakou lednička po výbuchu odletí. Sice si nemyslím, že by to v reálu bylo možné, ale ve filmu letí, tak prostě musím zanedbat všechny ty stěny, které by jí zpomalily, a další věci. Proto se už moc těším, až to doděláme a půjdeme někam na večeri. Myslím, že jsem tu za rohem viděla McDonalds.

Středa, 20. 9. ráno

Musím využít toho, že se tu budím brzy, k tomu, že si dopíšu úterý. Chtěla jsem to udělat už včera, ale byla jsem tak unavená, že jsem nedokázala sestavit kloudnou větu.

Když jsme se ráno vzbudili a nasnídali, vyrazili jsme do budovy Christian Doppler Gymnasium, kde nás čekala prezentace našich projektů, na kterých jsme začali pracovat už v červnu v Praze. Přesto bylo štěstí, že jsme dostali ještě hodinku na dopracování, opravdu jsme ji potřebovali. Prezentace probíhaly celkem klidně, každý tým popsal svoji filmovou scénku, co a proč počítal a jaký je výsledek. Tedy, jestli by scéna byla v reálném světě možná, nebo ne.

A scénky byly opravdu rozmanité. Řešilo se, jestli mohl Harry Potter ve třetím dílu přežít pád z koštěte, jestli je možné zvednout dům jen za pomoci velkého počtu balónků, jestli se dá chodit po dně a přitom dýchat kyslík z obráceného člunu (jako v Pirátech z Karibiku) a mnoho jiných věcí.

Když jsme si pak dali oběd ve školní kuchyňce (podle své chuti si každý tým upekl pizzu), čekala nás prohlídka města. Buď sami nebo v menších skupinkách jsme se začali trosit ulicemi Salcburku. Hezká procházka, oslazená výbornou zmrzlinou, ale končila dřív, než bychom si přáli. V programu byla totiž ještě návštěva blízké hvězdárny.

Tu jsme si moc užili, i když asi trochu jinak, než bylo plánováno. Poté, co jsme viděli velice zajímavou přednášku o Dopplerově přínosu pro astronomii, prohlédli si hvězdárnu (přičemž se nám podařilo zahlédnout na obloze Saturn), zůstalo pár z nás na terase. Zatímco jsme čekali na druhou skupinu, krátili jsme si čas hrou na babu, do které se zapojila i naše třídní.

Středa, 20.9. večer

Vědecké centrum nakonec bylo opravdu zajímavé, absolvovali jsme tam dva workshopy: jeden o využití satelitních snímků terénu v oblasti humanitární pomoci a druhý o psychické odolnosti proti různým jevům na sociálních sítích.

Poté jsme se vydali do ulic města na stadtralley, kterou pro nás připravili kamarádi ze Salcburku. Měli jsme za úkol projít v týmech město a vyfotit se u vybraných památek. Nikdo to ale moc nehrotil, a tak jsme místo závodu po městě měli jen hezkou procházku.

Tu jsem si nakonec opravdu užila, bylo milé si s holkami popovídat pro změnu o něčem jiném než o výpočtech.

Volný večer, který následoval, jsme s kamarády strávili v jedné asijské restauraci. Je to skoro neuvěřitelné, že zítra odjíždíme.

Čtvrtek, 21.9. večer, v autobuse na cestě domů

Na úvod dnešního dne se mi povedlo zaspát. Tak tak jsem si stihla dobalit věci a nepříjít přitom pozdě na sraz. Jen doufám, že jsem v tom spěchu v hotelu nic nezapomněla.

Před odjezdem domů nás čekala ještě cesta kolem jezera Fuschlsee a piknik. Než jsme se ale vymotali z ulic Salzburgu, uvědomili jsme si, že nám chybí společná fotka u rodného domu Christiana Dopplera. Náš pan řidič měl pro fotku pochopení a byl ochotný nás tam dovézt, ale obával se, že se mu nepodaří nikde blízko zaparkovat. Což jsme nakonec vyřešili, když jsme vyběhli z autobusu, zatímco ten trčel v dopravní zácpě. Poté, co jsme se (více či méně) úspěšně vyfotili, jsme pokračovali dále k jezeru.

Cesta kolem jezera byla příjemná, závěrečný piknik ještě lepší. Po úžasných obložených preclících, místní specialitě, se jen zaprášilo. Ani se nám nechtělo odjíždět. Ale co se dalo dělat? Rozloučili jsme se a nasedli do autobusu a já začala psát.

Teď jsme někde u Dobříše a do Prahy bychom měli dorazit tak v půl deváté. To jsem zvědavá, jak budeme zítra vypadat ve škole.

Aneta Bendová

DOPLEROVA SMEČ

Kateřina Přebilov

Rok se s rokem sešel a opět se po škole objevily plakáty s nápisem “Dopplerova sme”. Kdo o názvu nikdy neslyšel, zaujat si plakát přebtel. Kdo už ale věděl o co jde, rovnou začal shánět sv kamarády a dvat dohromady tm, protože věděl, že se jedná o jz tradin volejbalov turnaj pořdan jz nkolikt rok po sobě. Jedin, co se zmnilo z minulého roku, byla lokace, kter se letos ustálila na tlocvin Základní školy Jeseniova, kam zamřilo 8.10. osm odhodlaných týmů a spousta fanoušků. Tmy se skládaly nejen z řad současných studentů, na star časy přebli zavzpomínat bval studenti gymnázia a cel jeden tým pod jménem Old stars se skládal čist z učitelského sboru.

Po krtkm uvítání a zopakování pravidel se přeblo rovnou ke hře, kde v první části hrál kad tm s kadm ve své skupině, ze dvou skupin se poté hrály zápasy systémem “Nejlepší z první skupiny hraje s nejhorošm z druhé” a podobn. Postupn se nejlepší týmy probjovaly přeb semifinále až do finále, kde se utkal Madagaskar (tm studentů ze 4.C) s týmem 7.M - zvren zápas byl velmi vyrovnan, nakonec vsak tm Madagaskar vyhrál a ovládl letošní ročník Dopplerovy sme. Druh msto obsadil jz zmnn tm 7.M a na třeb přebce se umístili Old stars - tm těch nejstarších. Cel turnaj se odehrál v přebatskm duchu, byla zde vidět soutěživost, ale hlavn velk vzjemn podpora a zájem o fair play, kter týmy dodržovaly i na úkor svého týmu. Z pohledu sledujících se jednalo o skvl zžitk a je jasn, že soutěžící si cel turnaj museli uit jst o to vc.

Krev, nebo slzy?

Emma Gýnová

Dnešní noc je neklidná. Neustále se převaluji na posteli a pod sebou cítím jen propocené prostěradlo. Když se vzbudím, nedaří se mi znovu usnout. Moje hlava křičí sama pro sebe nechtěné fráze, které se skoro derou ven škvírkou mezi vlhkými rty. Konečně usínám, ale přichází děsivé noční můry, zahaluje mě stín pochybností. Pokojem proudí studený vzduch a přináší s sebou postavy mnoha tváří bez výrazu.

Poprvé stojím na chodbě a v ruce držím svazek učebnic. Ona stojí přede mnou a propichuje mě ledovými očima. Na tváři úšklebek. Nahlas se mi směje, ukazuje prstem na moje nedostatky. Ví moc dobře, že se trefuje do mých nejslabších míst a že mě to ničí. Hrud' mám v jednom ohni, nemůžu se nadechnout, svírá mě vztek a na rameni mi sedí Nenávist: *Uchop ostří a povstaň!* Bojím se sama sebe a skrze slzy vidím, jak ta odporná osoba odchází chodbou pryč. Její smích ještě dlouho neutichá. Uvázl mi v hlavě jako chytlavá písnička z příšerné reklamy.

Není mi líto, že do těch chladných očí hledím podruhé. Tentokrát jsou bez výrazu, skelné, nejsou schopny projevit ani zlomek předchozí nenávisti. Ruce se mi třesou, veškeré své odhodlání s řinčením pouštím na zem. Fascinovaně pozoruji kapičku na své botě. Krev, nebo slzy? Se vzlykem se rozbíhám, zrychluji a zrychluji, dokud mi nedojde dech.

Podruhé proplouvám mezi stromy městským parkem. Stíny se promítají na slabě osvětlený asfaltový chodník. Chlad je kousavější a kousavější. Nenávist se ke mně znovu připojila a společně kráčíme bok po boku velmi časným ránem. Zazvonila jsem na zvonek vedle dřevěných vrat, v nichž se posléze objevila vysoká silueta. Muž středního věku mě pozval dál. Chtěla jsem utéct, věděla jsem, co je zač. Cítila jsem se jako kořist na zlatém podnose. Na prahu mi ztěžknou kroky, ale Nenávist mě popostrčí dovnitř. Připomněla mi, proč tu jsem. *Ještě jednou, jedinkrát. Pak bude na světě mír.* Znovu mi stékají slzy velkými proudy po tvářích. Stále vidím ten šílený výraz v mužově tváři – vytřeštěné oči a až příliš křečovitý úsměv. Stalo se to, co se snad stát mělo. Hrničky a talířky z čínského porcelánu kromě květin zdobí malinkaté kapičky. Krve, nebo slz? Kdo je najde uprostřed

útulného obývacího pokoje?

Potřetí stojím na liduprázdné stanici metra. Tentokrát cítím pouze strach. Rukama křečovitě svírám rukávy bundy. Kolem mě poletuje napadané listí, co sem snad odněkud zabloudilo. Nelze se pořádně nadechnout, oči si jen těžko přivykají na slabé mihotavé světlo blikajících žárovek. Náhle mi po zádech přeběhl mráz. Už tu nejsem sama. Zezadu mě obešel mladý muž v dlouhém černém kabátě. Cítila jsem, že do mě lehce strčil ramenem, asi si mě nevšiml. Pozorovala jsem ho. Před obličejem si držel mobil, mdlé světlo displeje zvýrazňovalo jeho tmavé kruhy pod očima. Zastavil se těsně před kolejiemi.

Z temnoty se začal ozývat zvuk přijíždějícího metra. Hluk se pozvolna mění na dívčí smích. Rezonuje mojí hlavou a já musím přivřít oči před náporom větru vycházejícího z tunelu. V tu chvíli už mi Nenávist znovu sedí na rameni. *Vpřed! Ještě jednou, naposledy!* Mám pocit, že mi prasknou ušní bubínky. Na tabuli nad kolejištěm svítí čas. 00:50. Můj dech se zrychluje, tep se zvyšuje. 00:40. Jakou cenu má život? Kdo by se ho dobrovolně vzdal? A co když to dobrovolné není? 00:30. Někteří lidé si ho zaslouží, někteří ne? 00:20. Nenávist uvedla mé nohy v pohyb. Neohlížím se. Není na co, není na koho. 00:10. S každým metrem roste odhodlání. Oheň v mé hrudi zas a znovu propuká v plameny. Zprava mě oslepuje silná záře dvou velkých, stále se přibližujících světel. Vzápětí držím měkkou látku jemného černého kabátu. Strhnu ho s sebou kamsi dolů. Moje nohy ztratily kontakt se zemí. Zvuk, který naposledy přebije příšerný jekot v mé hlavě, je jen pronikavé troubení metra, které je na dosah. 00:00...

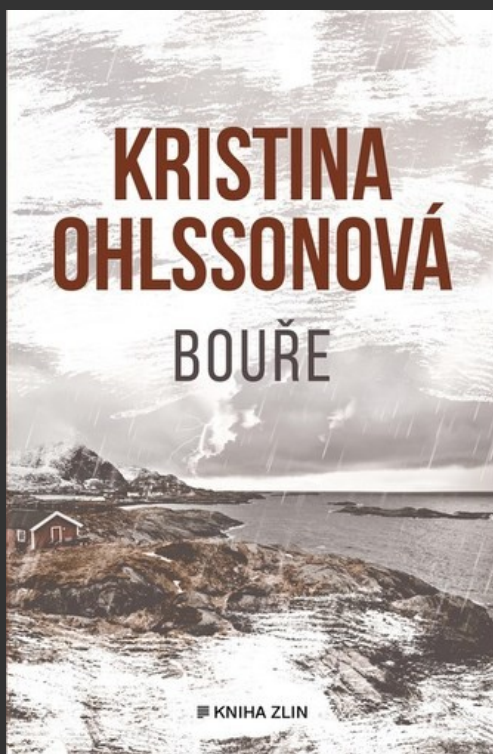
Se zalapáním po dechu se prudce posadím na posteli. Venku je ještě tma a skoro úplné ticho. Srdce mi prudce bije, ne a ne zpomalit. Kolik je hodin? 00:00. Třesu se po celém těle. Konečně seberu veškeré odhodlání a postavím se na otupělé nohy. Pořád mám strach, v hlavě prázdno a v těle poslední zbytky adrenalinu. Zamířím rovnou do koupelny. Malým okénkem září jasný měsíc a celou místnost halí do změti stříbrných paprsků. Bezmyšlenkovitě přistoupím k umyvadlu a začnu si drhnout ruce a oplachovat obličej. Znovu mi přebíhá mráz po zádech, chlad prostupuje mým tělem od podlahy až ke konečkům prstů. Narovná se, abych se podívala do zrcadla. Dívku v něm ale nepoznávám. Proč má tvář od krve? Nebo jsou to jen slzy?

DOPLER ČTE

Doporučení na knihu od nižšího gymnázia

(Julie Rokosová, 3.J)

Bouře

Rok vydání: 2022

Nakladatelství: Kniha Zlín

Žánr: detektivní román

Do malé švédské vesničky se přistěhuje August Strinberg ze Stockholmu, který ukončil svou kariéru finančníka a plánuje si otevřít bazar. Té samé noci odejde uprostřed bouře místní učitelka Agnes Erikssonová z domu a už se ke své rodině nevrátí. Celou vesnicí situace velmi otřese, místní lidé si stále pamatují strašnou událost před třiceti lety, která začala mrazivě podobně. Strachy místních obyvatel komplikují vyšetřování policistky Marii Martinssonové, pro niž je čím dál těžší nepouštět si oba případy k tělu.

Proč si knihu přečíst?

„Od knížky jsem se nemohla odtrhnout, je psaná velmi poutavě a zápletka je originální. Na severskou detektivku je překvapivě málo krvavá, ale na napínavosti jí to nijak neubírá. Neskutečně oceňuji propracovanost vedlejších postav. Moc doporučuji na odreagování do sychravých

podzimních dnů.“

O autorce:

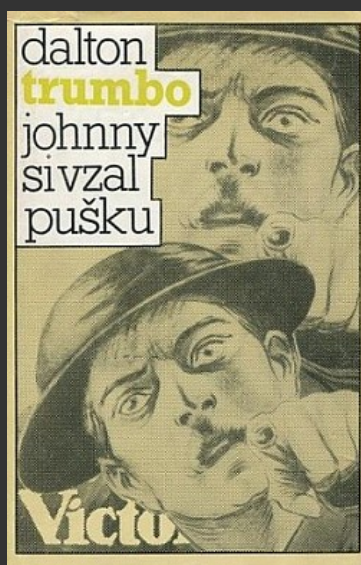
Kristina Ohlsson se narodil roku 1979. Vystudovala politologii a nějakou dobu pracovala na švédském policejním prezidiu. Debutovala v roce 2009 detektivním románem *Askungar (Nechtění)*.

DOPLER ČTE

Doporučení na knihu od pana profesora Jahna (Jáchym Ubr, 3.J)

Z řad Vašich profesorů jsme požádali pana profesora Vítězslava Jahna o doporučení na literárního díla pro studenty. Pan profesor doporučil jedno prozaické dílo a jedno dílo básnické.

JAMES DALTON TRUMBO: *Johnny si vzal pušku*

Proč si knihu přečíst?

„Dílo *Johnny si vzal pušku* je jednoznačně protiválečné a originální z hlediska využití pohledu hlavního hrdiny, jímž je mužské torzo nalezené v zákopech, které další svoji existenci musí opřít o snahu nalézt cestu, jak komunikovat s okolím v polní nemocnici.“

O autorovi:

James Dalton Trumbo (9.12.1905–10.9.1976) byl americký scenárista, který napsal scénář k mnoha oceněným filmům, například: *Roman Holiday* (1953), *Exodus* (1960), *Spartacus* (1960) a *Thirty Seconds Over Tokyo* (1944).

Odmítl testování před the House Un-American Activities Committee (HUAC), kam byl předvolán pro své levicové názory, což jej později stálo desetiměsíční pobyt ve vězení v roce 1950.

Za knihu *Johnny si vzal pušku* získal autor v roce 1939 National Book Award

v kategorii Most Original Book.

ZDENĚK KŘENEK: *Labutě na refýži*

Proč si knihu přečíst?

„Básnické dílo autora reflektuje pohled muže v Kristových letech na život, který prožil do raných 80. let minulého století. Vliv na tuto reflexi měl i osud jeho otce, příslušníka R.A.F., který byl vězněm komunistického režimu a bylo mu znemožněno setkávat se s manželkou a syny. Dále autor básní reflektuje svůj přesun s moravské obce do Prahy a prostředí Prahy v raných 80. letech, přičemž neponechává stranou ani reflexi svého osobního života.“

Takhle pan profesor svými slovy popsal dílo *Labutě na refýži*, níže zmíněného autora.

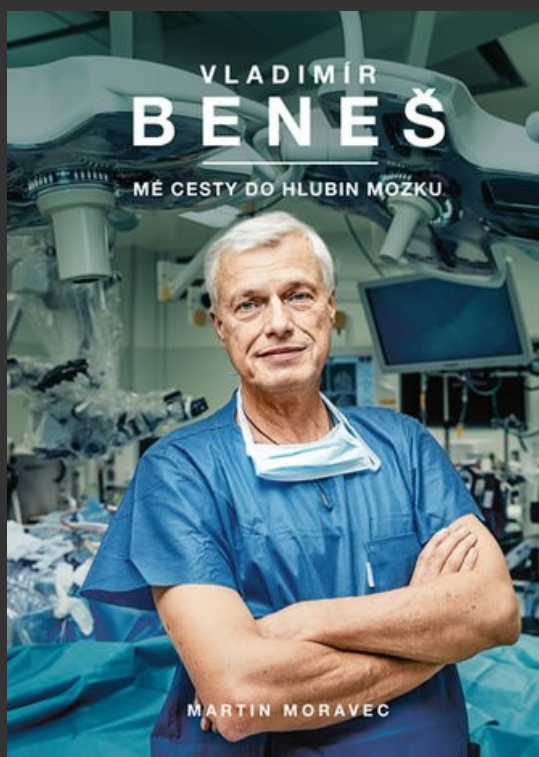
O autorovi: Zdeněk Kránek je český autor, který se narodil 2. 5. 1951 v Novém Jičíně. Mimo básnickou tvorbu se zapsal do povědomí také jako majitel a šéfredaktor nakladatelství Aulos.

DOPPLER ČTE

Doporučení na knihu od vyššího gymnázia

(Rozálie Vodičková 5.J)

Vladimír Beneš & Martin Moravec – Mé cesty do hlubin mozku

O Vladimíru Benešovi:

Stejně jako jeho otec a syn, tak se také pan profesor Beneš drží rodinného oboru neurochirurgie. V knize *Mé cesty do hlubin mozku* se dovídáme o jeho práci a zkušenostech. Celá kniha je vedena formou rozhovoru s Martinem Moravcem. Rozhovor má několik témat, podle kterých se kniha člení na jednotlivé oddíly. Mezi ně patří například části *o mozku*, *o pacientech*, *o životě v nemocnici*. Můžeme tak vidět, jak se Beneš k neurochirurgii dostal, jak pracuje s pacienty, o jeho zájmech, ale i spoustu zajímavostí a faktů o dnešní medicíně.

Proč si knihu přečíst?

Čtení této knihy mne bavilo, i když se nejedná o mnou vyhledávaný žánr. Nečekejte napínavý životní příběh, nicméně atmosféra, ve které je rozhovor veden, mi nedovolila knížku odložit. Beneš je sympatický, vtipný a na otázku dokáže odpovědět přímo, bez zbytečných odboček. Sama jsem se nenásilnou formou něco nového dozvěděla, ať už o neurochirurgii či profesoru Benešovi samotném.

Knihou rozhodně stojí za přečtení a věřím, že i ostatní knížky rozhovorů se známými osobnostmi od Martina Moravce budou na podobné úrovni (Gabriela Koukalová, Josef Mareš, David Hecl a další).

Grafický design, přední a zadní obálka – Martin Müller 7.M

**"TEN DRUHÝ DÍL JE JEŠTĚ LEPŠÍ NEŽ
TEN PRVNÍ!!!!!"**
- známá kritička (věřte jí)

**TAJEMSTVÍ V
MNOŽNÉM ČÍSLE**

